

khi thì vùi kín đầu, khi lại để lộ mặt tôi. Những thứ cỏ sào ấy vốn không mềm mại như nước, nhưng mệnh mang như những sợi hình vòng cung.

Mối đầu là từng sợi càng xa càng dày

đặc, khi sóng dồn tới. Đó là những làn sóng bạc mảnh dẽ, từ xa đẩy đến cực nhanh, trong chớp mắt đã chìm ngập đầu tôi. Bỗng một con chim đêm kêu lạnh lốt, bay ngang qua từ chân trời, một bóng đen lướt qua mặt tôi, nó vẫn kêu vẫn bay, dường như nó thường thức và đuổi theo cái bóng xinh xắn của mình trên sóng cỏ tiếp theo nó lại kêu với trăng, rồi bay mất tăm mất tích.

Con chim ấy chắc hẳn đang cảm ơn mặt trăng mỗi lần xuất hiện đã để nó nhìn thấy bóng mình.

Tôi nghiêng đầu bỗng dưng nghĩ: trong đêm nay có trăng sáng, vạn vật trên thế giới tỏ rõ mình tồn tại. Nếu không có vầng trăng này, bóng đêm đáng sợ biết bao!

Vầng trăng quả là một cái gương giữa trời đất

Một bóng người bỗng nhiên xuất hiện cũng đang ngược nhìn vầng trăng. Trên đời lẽ nào cũng có người buồn phiền như tôi đến nơi này! Hay chỉ vì em muốn đến một vùng yên tĩnh! Tôi rất đổi ngạc nhiên! Như em đã biết trong lịch sử loài người, cuộc đời thực tế và bon chen, đã làm không biết bao nhiêu người cứ xa lạ hoài ở đời này như Lý Bạch trong bài thơ: *"Một mình uống rượu dưới trăng"* Ta ca trăng cũng bán khoán. Khi ta nháy múa bóng lăn lộn hoài (Ngã ca nguyệt bồi hồi-Ngã vũ ảnh linh loạn). Đó là lúc trăng không còn là trăng, nước không còn là nước, hiện hữu cũng không còn là hiện hữu nữa. Cũng vì thế mà Lý Bạch đã cố sống trọn vẹn với trăng bằng cái chết của mình.

Chúng ta đã cùng nhau đi tìm những giá trị căn bản ngoài những quy định giá trị của xã hội. Có lẽ, không ai trong chúng ta chia sẻ cho nhau được, mà mỗi người phải tự vượt mình tới, hay khác hơn là mỗi người tự mình thể nghiệm lấy. Và cái giá trị còn lại là cái giá trị của đời sống thể nghiệm. Em đã nói cho tôi biết một đời sống ấy vượt lên trên mọi phù du, mộng mị của cuộc đời, một đời sống lặng lẽ phơi bày trong dòng chảy của thực tại không bị giới hạn bởi thời gian và không gian. Đây là một đời sống vĩnh hằng mà chúng ta chỉ có

thể đạt đến chỉ khi nào mình không còn lệ thuộc hay nô lệ cho những phương tiện của đời sống. Em đã cho tôi biết như là chân lý, có thể nhờ vào đó để đi vào chân lý: *"Ngón tay chỉ trăng"* là một điều tiềm ẩn khi em đến và nói lại một điều tuy đơn sơ nhưng cho tôi biết thêm ánh sáng hiển dụ trên bãi cỏ

vẫn soi, soi vào những giọt sương trên lá cỏ, trên cành cây, ban đầu là từng đốm, từng đốm lấp lánh, sau đó đọng lại thành lớp, lạnh lạnh toả ánh sáng lung linh.

Em, có phải ý nghĩa cuối cùng của đời sống không phải là những gì nó đang diễn tiến mà là những gì còn lại khi nó đã đi qua *"đôi chân ta đi, sông còn ở lại"*. Từ đây cho cuộc sống có một giá trị thực thụ, chúng ta hãy hướng nó đi theo con đường phương tiện để đạt đến chân lý. Nhưng đừng bao giờ lấy phương tiện làm chân lý và cũng đừng bao giờ bỏ phương tiện mà tìm cầu chân lý.

Em sẽ nhờ ánh trăng đêm nay soi sáng cho giấc mộng của chúng ta, thổi thêm khí lực cho nó, để nó trở thành những giấc mộng đẹp giữa những biến thiên của cuộc đời, thay vì những giấc mộng khổ đau. Chính là lúc em đang đứng nhìn một nhánh cỏ dại bên đường, một tia nắng vàng vào buổi sớm, một luồng gió mát của đêm trăng trong lành, một sự im lặng thanh bình....trôi qua trong tâm thức, cũng có thể làm tan đi bao lo âu ưu phiền.

Sáng nay một ngày mùa thu, từng cơn gió thoảng thổi từ bên đồi đến sân Thiền đường, tôi se mình thăm cảm ơn em đã nhắc nhở tôi hãy đến nghe buổi giảng Kinh Đại Bát Niết Bàn, tôi vui mừng,